

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD

VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie marec 2013

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 294/2012
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –v časti vyhovené - v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	7. februára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia namietali porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovatelia v sťažnosti predovšetkým namietajú výklad zákona č. 142/1947 Sb. o revisii prvej pozemkovej reformy a s týmto zákonom súvisiacich ďalších zákonov – zákona č. 329/1920 Sb. o prevzatí a náhrade za zabraný majetok pozemkový (zákon náhradový), zákona č. 81/1920 Sb., ktorým sa vydávajú po rozumu §u 10 zákona ze dne 16. dubna 1919, č. 215 Sb. zák. a nař., ustanovení o prídělu zabrané půdy a upravuje se právní poměr ku prídělené půdě (Zákon prídělový), a zákona č. 215/1919 Sb. o zabrání velkého majetku pozemkového (ďalej len „záborový zákon“), ktorý uplatnil najvyšší súd v predmetnom konaní, a tiež jeho záver, podľa ktorého intabulácia nie je (nemusí byť) podmienkou prechodu vlastníckeho práva na štát.</p> <p>Poukazujú na to, že najvyšší súd pri predmetnom výklade nerešpektoval dikciu zákona, ale vychádzal predovšetkým z vtedajšej aplikácie týchto právnych predpisov, z ktorej je zrejme, že „došlo k zlomu vo výklade, ktorým okamihom dochádzalo k zmene skutočného vlastníka zabraného pozemkového majetku“.</p> <p>Namietajú, že najvyšší súd založil svoj výklad na úvahe, že štát bol v tom období „nútený dať pred zabezpečením súladu medzi skutočným právnym stavom a stavom zapísaným v pozemkovej knihe prednosť tomu, aby pôda bola čo najrýchlejšie pridelená novým vlastníkom...“.</p> <p>Podľa sťažovateľov najvyšší súd «vo svojom rozsudku nevychádzal zo zákonnej dikcie – ktorá pre účely vzniku vlastníckeho [práva] vyžadovala intabuláciu ako konštitutívny akt... ale oprel sa o „vtedajší právny výklad príslušných právnych predpisov“».</p> <p>Úlohou najvyššieho súdu bolo podľa sťažovateľov „rozhodnúť spor na základe písaného práva platného v rozhodnej dobe“, a nie „robiť historický exkurz do výkladu právnych predpisov platných v minulosti“.</p> <p>Najvyšší súd s poukazom na vtedajší výklad právnych predpisov dospel k záveru, že na prechod vlastníckeho práva k zabranému nehnuteľnému majetku nebola potrebná intabulácia. Najvyšší súd podľa sťažovateľov v odôvodnení „odkazuje na primeranú aplikáciu záborového a náhradového zákona v režime podľa zákona č. 142/1947 Zb, čo je správne s odkazom na § 17 zákona č. 142/1947 Zb., no opomína..., že náhradový zákon je práve tým zákonom, ktorý ako predpoklad nadobudnutia vlastníctva vyžaduje zápis v pozemkovej knihe“.</p> <p>V súvislosti s týmto argumentom sťažovatelia poukazujú na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/95 zo 14. júna 1995, v ktorom konštatoval, že „náhradový zákon v § 28... vyžadoval intabuláciu a to aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 142/1947 Sb.“.</p> <p>Sťažovatelia ďalej namietajú, že najvyšší súd sa vôbec nevyrovnal s ich podstatnou</p>

dovolacou argumentáciou, ktorá sa týkala toho, že v ich prípade neboli splnené zákonné podmienky prechodu vlastníckeho práva na štát, ktoré vyžadoval zákon č. 142/1947 Sb.

Poukazujú na to, že ak aj súdy dospeli k záveru, že došlo k platnému zabratiu 1085 ha, nevyrovnali sa s odlišným právnym režimom výmery cca 500 ha, kde nebol dodržaný postup podľa zákona č. 142/1947 Sb. V tejto súvislosti namietajú, že čo sa týka týchto pozemkov, nebola splnená podmienka súpisu podľa § 3 zákona č. 142/1947 Sb., pretože v pozemkovej knihe nebola zapísaná poznámka „*podlieha revízii podľa zák. č. 142/1947 Zb.*“.

Poukazujú na to, že na tieto pozemky sa nevzťahuje ani revízne rozhodnutie zo 6. mája 1948 podľa § 4 zákona č. 142/1947 Sb., pretože poznámka „*majetok sa zamýšľa prevziať*“ nebola zapísaná v príslušných pozemnoknižných vložkách a „*neboli predmetom pozemnoknižnej žiadosti..., a teda ani nemohli byť zákonne prevzatí podľa zákona č. 142/1947 Zb.*“.

Taktiež uvádzajú, že v rozhodnutí okresného národného výboru z 2. júla 1958 sa konštatuje, že „*pkn. vložky č. 251, 659, 865, 867, všetko k. ú. Pružina boli z revízie vynechané*“.

Podmienkou prechodu vlastníckeho práva na štát muselo byť podľa ich názoru prevzatie majetku lesného podniku postupom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb. v spojení s náhradovým zákonom. V tejto súvislosti argumentujú tým, že výpoveď „*bola daná k 1. októbru 1948, ale k samotnému prevzatiu majetku nedošlo a v konaní nebol predložený žiaden dôkaz o jeho prevzatí (zápisnicou)*...“, a že v pozemkovej knihe sa prechod vlastníckeho práva zapisoval až na základe rozhodnutí z roku 1958.

Sťažovatelia tiež uvádzajú, že pojem „*výpoveď*“ je potrebné chápať analogicky, v zásade ako akt hospodárskeho riadenia, ale nie ako výpoveď vlastníka voči nájomcovi. Konštatujú, že najvyšší súd „*obišiel [tieto] základné otázky*...“.

Z týchto dôvodov podľa ich názoru rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní „*tým, že nie je zdôvodnené, resp. výklad právnych predpisov súdu je v rozpore s ich znením, porušuje tak právo na spravodlivý súdny proces a súdnu ochranu ako aj ochranu vlastníctva*“.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľov. Najvyšší súd v namietanom rozsudku konštatoval, že dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 OSP v spojení s § 241 ods. 2 písm. c) OSP; že nezistil prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP a nezistil ani inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP]. Predmet dovolacieho konania najvyšší súd vymedzil tak, že sa môže týkať len nesprávneho právneho posúdenia vecí, a to len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené, s tým, že je viazaný obsahom dovolania.

Na základe týchto úvah najvyšší súd uviedol, že v konaní nepreskúmal „*správnosť žiadneho skutkového záveru, ale ani správnosť tých právnych záverov, ktoré nesúvisia s otázkou zásadného právneho významu, pre ktorú bolo dovolanie pripustené*“.

Najvyšší súd po vymedzení otázky zásadného právneho významu uviedol, že sťažovatelia v dovolaní namietali „*nesprávne právne posúdenie prechodu nehnuteľností do vlastníctva štátu zo zákona v období do 1. októbra 1948 uplynutím výpovednej doby i bez vkladu vlastníckeho práva*...“ konštatujúc, že podľa sťažovateľov k prechodu vlastníckeho práva mohlo dôjsť do 1. októbra 1948 až vkladom vlastníckeho práva.

Najvyšší súd citoval príslušné ustanovenia zákona č. 142/1947 Sb. (najmä § 6 a § 17), záborového zákona, náhradového zákona, pričom sa zameril na postup, akým sa realizovala revízia I. pozemkovej reformy na základe zákona č. 142/1947 Sb. (zápis poznámky zamýšľaného prevzatia, výpoveď a prevzatie a pod.).

Z odôvodnenia namietaného rozsudku vyplýva, že najvyšší súd pripúšťa existenciu intabulačného princípu, teda potrebu vkladu vlastníckeho práva na prechod vlastníckeho práva na štát, avšak s poukazom na povojnové pomery (najmä hospodárske a politické) a na vtedajší výklad predmetných právnych predpisov sa tento princíp podľa jeho názoru (najvyššieho súdu) prekonal (a po 1. januári 1951 sa od neho úplne upustilo). Podľa najvyššieho súdu sa vlastníctvo zabraného pozemkového majetku v povojnovej dobe nadobúdalo už oprávneným prevzatím pôdy, pričom oprávnené prevzatie nastávalo výpoveďou z hospodárenia podľa záborového zákona a náhradového zákona a riadnym uplynutím výpovednej doby. Vyhodenie vkladových listín a zápis do pozemkovej knihy boli už len vykonaním knihovného poriadku bez konštitutívnych účinkov.

	<p>Na podporu tohto záveru najvyšší súd poukázal na novelizáciu zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v Českej republike, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 1993, podľa ktorej sa za okamih prechodu vlastníckeho práva na štát alebo na inú právnickú osobu podľa zákona č. 142/1947 Sb. považuje deň faktického prevzatia nehnuteľnosti týmto subjektom (§ 32 ods. 2).</p> <p>Následne najvyšší súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol, že sa stotožnil so záverom krajského súdu, podľa ktorého „<i>k prechodu vlastníctva k nehnuteľnostiam na štát pred 1. októbrom 1948 došlo uplynutím výpovednej doby prevzatím nehnuteľností bez zápisu vkladu vlastníckeho práva. Prevzatím podľa § 6 zákona č. 142/1947 Zb., za splnenia predpokladov uvedených v tomto ustanovení, prechádzali nehnuteľnosti do vlastníctva štátu. Týmto prevzatím sa rozumelo faktické prevzatie nehnuteľnosti... uplynutím výpovednej doby.</i>“.</p> <p>Sťažovatelia namietajú, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevyrovnal s ich dovolacou argumentáciou o tom, že vo vzťahu k nehnuteľnostiam vo výmere 500 ha nebol dodržaný ani čiastočne postup podľa zákona č. 142/1947 Sb.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>V predmetnej veci bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či právny názor vyslovený najvyšším súdom v namietanom rozsudku, podľa ktorého k prechodu vlastníctva k nehnuteľnostiam na štát pred 1. októbrom 1948 došlo uplynutím výpovednej doby prevzatím nehnuteľností bez zápisu vlastníckeho práva, je výsledkom ústavne konformného výkladu vo veci aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov.</p> <p>Rovnako tak bolo úlohou ústavného súdu preskúmať námietku sťažovateľov o tom, že najvyšší súd sa nevyrovnal s ich podstatnou dovolacou argumentáciou, že vo vzťahu k vymedzeným nehnuteľnostiam (o výmere 500 ha) nebol dodržaný „ani čiastočne“ postup podľa zákona č. 142/1947 Sb.</p> <p>1. K dobovému výkladu a aplikácii právnych predpisov</p> <p>1.1 K argumentácii najvyššieho súdu o spôsobe aplikácie a výkladu právnych predpisov týkajúcich sa revízie I. pozemkovej reformy (predovšetkým zákona č. 142/1947 Sb.) je v prvom rade potrebné uviesť, že na pochopenie zmyslu a účelu uvedených právnych predpisov je relevantné skúmať dobové súvislosti prijatia, aplikácie a výkladu týchto právnych predpisov. Argumentácia najvyššieho súdu v tomto smere je však príliš všeobecná a nekonkrétna.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu pri výklade a aplikácii predmetných právnych predpisov je potrebné zohľadniť dobové súvislosti konkrétnejším spôsobom – predovšetkým to, že zákon č. 142/1947 Sb. bol prijatý 11. júla 1947, teda v čase existencie demokratického a pluralitného politického zriadenia. Predmetný právny predpis sa aplikoval aj po 25. februári 1948, t. j. v čase, keď po zmenách spoločensko-politického zriadenia mohlo dôjsť (došlo) k ďalšiemu zlomu v jeho aplikácii a výklade. Absencia odkazov, napr. na dobovú odbornú literatúru, prípadne na vtedajšiu judikatúru, ktorá by prípadne argumentáciu najvyššieho súdu konkretizovala a doplnila, umocňuje všeobecnosť a neurčitosť argumentácie najvyššieho súdu.</p> <p>Náš právny poriadok a súčasný demokratický právny štát je založený na formálnej právnej kontinuite s predchádzajúcimi právnymi a politickými systémami (princíp vyjadrený v čl. 152 ods. 1 ústavy), výklad a aplikácia práva z doby pred rokom 1989 však musí rešpektovať zásady materiálneho právneho štátu.</p> <p>Argumentácia najvyššieho súdu dobovým výkladom a aplikáciou predmetných právnych predpisov bez toho, aby bola kriticky podrobená testu ústavnej súladnosti podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, neobstoja a nie je ústavne udržateľná.</p> <p>Najvyšší súd preto mal použitú právnu argumentáciu konkretizovať v tom smere, aby bolo zrejmé, aké východiská, prípadne závery chce dobovým výkladom a aplikáciou podporiť, dobový výklad a aplikáciu príslušných právnych predpisov podrobiť testu ústavnosti podľa čl. 152 ods. 4 ústavy a vyhodnotiť, či tento výklad a aplikácia obstoja a sú udržateľné. Z takéhoto prístupu by malo v zásade byť zrejmé, či dobový výklad a aplikácia týchto právnych predpisov neboli prejavom svojvôle, prípadne či neboli v zásadnom rozpore so základnými právami a slobodami, a najmä so všeobecne akceptovanými princípmi spravodlivosti vlastnými demokratickému a právnenému štátu.</p> <p>Ak by po vykonanom teste ústavnej súladnosti dospel k záveru, že dobový výklad a aplikácia obstoja len čiastočne alebo že neobstoja vôbec, bolo potrebné,</p>

aby v príslušnom rozsahu uskutočnil vlastný výklad a aplikáciu týchto právnych predpisov, v plnej miere rešpektujúc čl. 152 ods. 4 ústavy. Podrobením testu ústavnosti podľa čl. 152 ods. 4 ústavy by teoreticky bolo možné dospieť k záveru, že zákon č. 142/1947 Sb. v súčasnosti nemožno aplikovať ústavne súladným spôsobom. Potom by bolo potrebné prihliadnuť na to, že krivdy, ktoré vyvolala aplikácia zákona č. 142/1947 Sb., sa štát snažil zmierniť a do určitej miery napraviť reštitučnými zákonmi a súčasná aplikácia a výklad zákona č. 142/1947 Sb. v tejto veci by v zásade mala rešpektovať ich podstatu a zmysel.

1.2 Pokiaľ ide o argumentáciu najvyššieho súdu, že uvedený záver (v zásade opustenie intabulačného princípu) vyplýva z citovaných ustanovení (predovšetkým z § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb.) s podpornou argumentáciou zákona č. 90/1947 Sb., ústavný súd považuje túto argumentáciu za vnútorne rozpornú, všeobecnú a nekonkrétnu, neposkytujúcu relevantný podklad na predmetný právny záver najvyššieho súdu.

Je zrejmé, že argumentácia najvyššieho súdu sa týka otázky výkladu, „*ktorým okamihom dochádzalo k zmene skutočného vlastníka zabraného pozemkového majetku*“.

Najvyšší súd poukazuje na zlom v tejto otázke, pričom k uvedenému zlomu mala viesť „*vtedajšia hospodárska a politická situácia*“, čo evokuje záver, že štátne orgány opustili intabulačný princíp svojvoľnou aplikáciou a výkladom relevantných právnych predpisov bez skutočnej legislatívnej zmeny, pričom tento záver potvrdzuje aj jeho konštatovanie, ktorým poukazuje na „*vývoj, ktorým bolo po 1. januári 1951 potom od intabulačného princípu celkom upustené*“, čím zjavne zohľadňuje zmenu právneho stavu (začiatok účinnosti zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník).

V predmetnej argumentácii tiež uvádza, že tento záver (opustenie intabulačného princípu) „*vyplýva jednoznačne z vyššie uvedených ustanovení*“, pričom poukazuje na zákon č. 142/1947 Sb., príslušné ustanovenia záborového zákona a náhradového zákona a na zákon č. 90/1947 Sb. Ústavný súd zastáva ten názor, že v týchto smeroch si najvyšší súd protirečí, čím je jeho odôvodnenie do určitej miery rozporuplné, a tým aj nezrozumiteľné.

K argumentácii viažucej sa na aplikáciu príslušných ustanovení právnych predpisov je potrebné uviesť, že znenie § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb. sa na prvý pohľad javí byť jednoznačné, smerujúce k záveru, že prevzatím prechádzajú tieto nehnuteľnosti do vlastníctva štátu s tým, že pre prevzatie platia primerane ustanovenia náhradového zákona. Pri ich podrobnejšej analýze je však zrejmé, že predmetné ustanovenie zákona č. 142/1947 Sb. pripúšťa rôzny výklad. Náhradový zákon používa vo svojom texte okrem iného pojmy „*zamýšľané prevzatie v súvislosti s poznámkou v pozemkovej knihe*“ (napr. § 3, § 9 a pod.), rovnako tak používa pojem „*skutočné prevzatie*“ (napr. § 12, § 15, § 24).

Celá časť II tohto zákona má názov „*O prevzatí*“, ktorá sa týka vkladu vlastníckeho práva (v tejto súvislosti je relevantná napr. formulácia v § 27: „*Ak nie je predmetom prevzatia celé knihovné teleso...*“).

Z uvedeného je zrejmé, že v tejto časti sa za prevzatie považuje knihovné (právne) prevzatie, ktoré efektívne znamená vklad vlastníckeho práva do pozemkovej knihy.

Z tohto pohľadu by sa dokonca mohlo javiť, že § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb. jednoznačne smeruje k tomu, že prevzatím je potrebné rozumieť knihovné (právne) prevzatie v zmysle časti II náhradového zákona, teda vklad vlastníckeho práva do pozemkovej knihy. Táto mnohovýznamovosť pojmu „*prevzatie*“ tiež vyplýva z odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, pretože najvyšší súd rozlišuje medzi „*oprávneným prevzatím faktickej držby*“ a „*prevzatím držby knihovnej*“.

Rovnako tak svoju argumentáciu ukončuje najvyšší súd záverom, že „*[t]ýmto prevzatím sa rozumelo faktické prevzatie nehnuteľnosti*“, pričom ale k tomuto záveru dospel len na základe všeobecnej argumentácie, ktorá podľa názoru ústavného súdu neposkytuje dostatočný podklad na tento jeho právny záver. Argumentácia zákonom č. 90/1947 Sb., ktorým sa vykonával knihovný poriadok, neodstraňuje totiž nejasnosti v argumentácii najvyššieho súdu.

Najvyšší súd neuvádza ustanovenia tohto zákona, ktorými sa podľa neho rieši otázka prechodu vlastníckeho práva k zabraným nehnuteľnostiam v súlade s jeho argumentáciou. Nejednoznačnosť určenia momentu prechodu vlastníckeho práva na štát podporuje aj skutočnosť, že v Českej republike táto otázka bola vyriešená až legislatívnym zásahom, teda novelizáciou zákona č. 229/1991 Zb.; v Slovenskej republike takáto úprava ale absentuje.

V týchto súvislostiach ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru týkajúcu sa interpretácie právnych predpisov. Podľa tejto judikatúry ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva sťažovateľa) ústavný súd hodnotí aj také rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých boli zákony, prípadne podzákonné právne úpravy interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. prílišného formalizmu. Rovnako tak k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.

V súvislosti s výkladom a aplikáciou právnych predpisov týkajúcich sa revízie I. pozemkovej reformy je relevantné aj to, že predmet namietaného konania súvisí s uplatnením reštitučného nároku právneho predchodcu sťažovateľov. Primeraným spôsobom je preto potrebné prihliadať aj na to, že účelom reštitučných zákonov je uľahčiť obnovenie vlastníckeho práva, a tak docieľiť aspoň čiastočne nápravu krívd spôsobených v rozhodnom období.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie namietaného rozsudku najvyššieho súdu v tejto časti za dostatočne zrozumiteľné a presvedčivé, pretože neposkytuje adekvátny podklad na ním prijatý právny názor o momente prechodu vlastníckeho práva na štát, naopak, považuje ho z hľadiska nerešpektovania požiadavky na ústavne konformný výklad vyvoditeľnej z čl. 152 ods. 4 ústavy za arbitrárne a z tohto dôvodu za ústavne neakceptovateľné.

2. K nezohľadneniu námietky týkajúcej sa časti nehnuteľnosti

Nemožno sa stotožniť s jednoznačným záverom sformulovaným sťažovateľmi, že najvyšší súd sa opomenul vyrovnáť s touto ich dovolacou námietkou, pretože v rozhodnutí uviedol, že ju nepovažuje za takú, ktorá by súvisela s otázkou zásadného právneho významu, pre ktorú bolo dovolanie pripustené.

Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci a predmet namietaného konania sa však podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd mal zaoberať aj touto otázkou a výslovne k nej zaujať jednoznačný právny záver.

Je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že námietky sťažovateľov sa týkajú právnych otázok, predovšetkým toho, aké dôsledky má na prechod vlastníckeho práva nesplnenie zákonného postupu podľa zákona č. 142/1947 Sb.

Uvedená právna otázka nie je hypotetická, prípadne čisto akademická, pretože v súdnom spise sa zjavne nachádzajú napr. kópie pozemnoknižných vložiek, v ktorých chýba poznámka „*podlieha revízii podľa zák. čís. 142/1947 Sb.*“ alebo tiež rozhodnutie okresného národného výboru z r. 1958, ktoré konštatuje, že niektoré pozemnoknižné vložky boli z revízie vynechané. Argumentácia najvyššieho súdu a jeho právne závery sú založené na implicitnom predpoklade, že bol dodržaný postup podľa zákona č. 142/1947 Sb. Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného textu odôvodnenia namietaného rozsudku (napr. „... *stačilo k prechodu vlastníckeho práva u nehnuteľností, u ktorých bola vyznačená poznámka zamýšľaného prevzatia, faktické prevzatie štátom...*“ alebo tiež „*Samotná okolnosť, že vlastníctvo štátu nie je v katastri zapísané tam, kde bola v pozemkovej knihe zapísaná poznámka zamýšľaného prevzatia, ešte neznamená, že štát sa vlastníkom zabraných nehnuteľností nestal.*“).

Ak je teda argumentácia najvyššieho súdu založená na predpoklade, že bol dodržaný postup podľa zákona č. 142/1947 Sb., je relevantné vzhľadom na dovoláciu námietku sťažovateľov skúmať, aké dôsledky má nesplnenie tohto postupu na prechod vlastníckeho práva na štát, pričom táto otázka priamo súvisí s otázkou zásadného právneho významu, pre ktorú bolo pripustené dovolanie.

Postup najvyššieho súdu, ktorý opomenul bez akéhokoľvek odôvodnenia túto dovoláciu námietku sťažovateľov, nie je ústavne súladný. Rovnako tak, ak by sa najvyšší súd domnieval, že uvedená námietka otvára právne otázky, ktoré nesúvisia s otázkou zásadného právneho významu, bolo potrebné, aby tento svoj záver náležitým spôsobom odôvodnil.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušenie rozsudku najvyššieho súdu sa v súlade s doterajšou judikatúrou

	<p>ústavného súdu otvára priestor na to, aby sa najvyšší súd sám vyrovnal s ochranou označeného základného práva hmotného charakteru.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom najvyššieho súdu porušené boli.</p> <p>Rozsudok najvyššieho súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd: IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 69/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 26/2010, III. ÚS 163/2011, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010, III. ÚS 178/06, III. ÚS 212/2010, II. ÚS 249/2011, II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08</p> <p>EŠLP: Streletz, Kessler a Krenz proti Nemecku z 22. marca 2001, odsek 81</p> <p>Ústavný súd ČR: sp. zn. PL. ÚS 19/93 z 21. decembra 1993, PL. ÚS 42/02 z 26. marca 2003, sp. zn. I. ÚS 617/08 z 24. februára 2009, sp. zn. I. ÚS 2050/11 z 26. júna 2012, sp. zn. II. ÚS 2048/09 z 2. novembra 2009, III. ÚS 150/99, I. ÚS 289/95</p>

spisová značka	IV. ÚS 480/2012
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošiková
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –v časti vyhovené --v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. februára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením.</p> <p>Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu, ktorým rozhodol o neprípustnosti jeho vedľajšieho účastníctva, podal dovolanie, ktorým namietal, že postupom konajúcich súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Najvyšší súd dovolanie ako nedôvodné odmietol.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že postupom krajského súdu a okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP s tým, že ani najvyšší súd toto pochybenie konajúcich súdov nenapravil. Sťažovateľ uvedenú námietku odvodzuje od výkladu § 93 OSP upravujúceho inštitút vedľajšieho účastníctva, pričom v tejto súvislosti uvádza, že „o skutočnosti, kedy sa tretia osoba stane vedľajším účastníkom konania konajúci súd nerozhoduje... vedľajšie účastníctvo... vzniká v každom prípade dňom, keď osoba, ktorá chce byť vedľajším účastníkom oznámi súdu svoj záujem stať sa vedľajším účastníkom... konajúci súd... je... oprávnený rozhodovať iba o PRÍPUSTNOSTI vedľajšieho účastníctva (teda nie o vzniku vedľajšieho účastníctva, nie o vstupe...) aj to len NA NÁVRH. Hlavní účastníci konania... sú... oprávnení v zmysle ust. § 93 ods. 3 OSP vzniesť námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníka. O tejto možnosti musia byť účastníci konania poučení... podľa ust. § 5 OSP..... až vznesením námietky... je vedľajší účastník prvýkrát v konaní povinný preukázať svoj právny záujem na výsledku konania... príslušný súd zašle podané námietky vedľajšiemu účastníkovi s výzvou, aby preukázal svoj právny záujem.“.</p> <p>Na základe tohto právneho názoru sa sťažovateľ domnieva, že dňom doručenia oznámenia okresnému súdu sa ex lege stal vedľajším účastníkom konania, pričom okresný súd porušil jeho „právo na oboznámenie sa s predmetom konania, hlavne s rozsudkom vo veci samej a právo na jeho doručenie... právo na podanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej... právo nevyzývať účastníkov konania, aby sa vyjadrili k vstupu vedľajšieho účastníka do konania“.</p> <p>Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ nesúhlasí s postupom, akým prerokoval námietky účastníkov, a tvrdí, že jeho procesné práva boli porušené tým, že krajský súd</p> <ul style="list-style-type: none"> - odmietol jeho odvolanie, ktoré podal proti rozsudku okresného súdu vo veci samej, - zamietol jeho návrh na vstup do konania, pretože krajský súd mal rozhodnúť o

	<p>tom, či námietkam vyhovuje alebo ich zamietá,</p> <ul style="list-style-type: none"> - mu odňal možnosť preukázať hmotnoprávny záujem na výsledku konania, pretože krajský súd nedoručil námietky účastníkov konania sťažovateľovi a nedal mu možnosť vyjadriť sa k týmto námietkam, v tomto kontexte spochybnil, či podania účastníkov boli správne vyhodnotené ako námietky proti vstupu sťažovateľa do konania, - nesprávne ho poučil v namietanom uznesení o tom, že proti jeho uzneseniu nie je prípustné odvolanie, hoci krajský súd rozhodoval ako súd prvého stupňa. <p>Sťažovateľ tiež namieta to, ako krajský súd vyhodnotil otázku jeho právneho záujmu na výsledku konania, a spôsob, akým svoje závery v namietanom uznesení odôvodnil.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd v dovolacom konaní nenapravil uvedené pochybenia konajúcich súdov. Rovnako tak namieta to, ako najvyšší súd vyhodnotil a odôvodnil otázku jeho hmotnoprávneho záujmu na výsledku konania.</p> <p>Z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa. Najvyšší súd v namietanom uznesení konštatoval, že dovolanie nie je prípustné podľa § 239 OSP. Vzhľadom na dovoláciu argumentáciu sa následne zamerá na to, či dovolanie nie je prípustné na základe dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd skúmal, či postupom konajúcich súdov nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd konštatoval, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom môže dôjsť postupom alebo rozhodnutím súdu. Z uvedeného je zrejmé, že najvyšší súd v dovolacom konaní skúmal, či</p> <ul style="list-style-type: none"> - procesným postupom konajúcich súdov nižšieho stupňa pri prerokúvaní podania sťažovateľa z 23. decembra 2010 doručeného okresnému súdu 27. decembra 2010 alebo - rozhodnutím krajského súdu o tomto podaní nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. <p>Ulohou ústavného súdu bolo vyhodnotiť, či najvyšší súd preskúmal uvedené otázky ústavne udržateľným spôsobom, teda vyhodnotiť, či svoj právny názor v tomto smere najvyšší súd dostatočne odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny.</p> <p>Ustanovenie § 93 OSP upravuje inštitút vedľajšieho účastníka konania. Vedľajší účastník vystupuje popri účastníkovi konania, na stranu ktorého sa pripojil. Predpokladom účasti vedľajšieho účastníka je to, že má právny záujem na výsledku konania, teda že jeho právne postavenie bude ovplyvnené výsledkom predmetného konania.</p> <p>Ku vstupu tretej osoby do konania ako vedľajšieho účastníka môže dôjsť z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z hlavných účastníkov konania urobenú prostredníctvom súdu. Prípustnosťou vedľajšieho účastníctva v konaní sa súd zaoberá až po tom, čo niektorý z hlavných účastníkov namietne neprípustnosť takého postupu.</p> <p>Z uvedeného vyplýva, že konanie o prípustnosti vedľajšieho účastníctva začína na návrh. Za návrh je v zásade potrebné považovať relevantnou formou vykonaný prejav vôle hlavných účastníkov konania alebo niektorého z nich, ktorým je vyjadrený nesúhlas so vstupom tretej osoby ako vedľajšieho účastníka konania. Predmetom tejto časti konania je rozhodovanie o prípustnosti vedľajšieho účastníctva, teda posúdenie existencie právneho záujmu tretej osoby na výsledku konania.</p> <p>Zo znenia § 93 ods. 1 a 3 OSP vyplýva, že tretia osoba v podaní, ktorým oznámi svoj vstup do konania ako vedľajšieho účastníka, nie je povinná preukazovať svoj právny záujem na výsledku konania. Z toho dôvodu je potrebné, aby súd rozhodujúci o prípustnosti vedľajšieho účastníctva poskytol dostatočnú možnosť účastníkovi, ktorý namieta vstup tretej osoby do konania, uviesť svoje námietky proti takému procesnému postupu. Rovnako tak je potrebné tretej osobe poskytnúť dostatočný priestor na preukázanie svojho právneho záujmu na výsledku konania a tiež na to, aby mal možnosť sa vyjadriť k námietkam účastníka, ktorý nesúhlasí s jeho vstupom do konania.</p> <p>V prerokúvanom prípade sťažovateľ svojím podaním vstúpil do konania vedeného okresným súdom. Predmetným podaním sťažovateľ zároveň podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu vo veci samej napriek tomu, že tento rozsudok mu nebol doručený.</p> <p>Okresný súd doručil predmetné podanie účastníkom konania – žalobkyni a žalovaným s výzvou, aby sa k predmetnému podaniu a odvolaniu vyjadрили. Vyjadrenia žalobkyne a žalovaného v 1. rade obsahovali argumentáciu o odvolaní podanom</p>

	<p>sťažovateľom, podanie žalovaného v 1. rade obsahovalo aj argumentáciu týkajúcu sa vedľajšieho účastníctva sťažovateľa, z ktorej je zrejmé, že žalovaný v 1. rade vyslovil nesúhlas so vstupom sťažovateľa ako vedľajšieho účastníka do konania („<i>Podávateľ nemôže byť ani na postavení vedľajšieho účastníka, keďže sa ho ani v tomto postavení prípad netýka.</i>“).</p> <p>Zo súdneho spisu okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že konajúce súdy predmetné vyjadrenia nedoručovali sťažovateľovi, aby mal možnosť sa k nim vyjadriť, a ani ho osobitne neupovedomili o tom, že niektorý z účastníkov vyslovil nesúhlas s jeho vstupom do konania, čím inicioval konanie o prípustnosti vedľajšieho účastníctva sťažovateľa, ktorého predmetom je preukázanie právneho záujmu sťažovateľa na výsledku konania.</p> <p>Okresný súd a ani krajský súd nevyzvali sťažovateľa na to, aby preukázal, že spĺňa zákonnú podmienku podľa § 93 OSP na vstup do konania, t. j. právny záujem na výsledku konania. Krajský súd napriek absencii uvedených procesných úkonov rozhodol o podaní sťažovateľa – o jeho vedľajšom účastníctve tak, že ho nepripustil.</p> <p>Najvyšší súd sa v namietanom uznesení osobitne nevysporiadal s uvedeným procesným postupom krajského súdu. V odôvodnení svojho uznesenia sa nevyjadril k tomu, že sťažovateľovi neboli doručené vyjadrenia účastníkov konania, ktorým bol vyslovený nesúhlas s jeho vedľajším účastníctvom, nebol upovedomený o tom, že podaním účastníkov konania bolo začaté konanie o prípustnosti vedľajšieho účastníctva, a nevyzval sťažovateľa, aby preukázal svoj právny záujem podľa § 93 OSP.</p> <p>Ústavný súd zastáva názor, že uvedeným postupom krajského súdu mohlo dôjsť k znemožneniu realizácie procesných práv sťažovateľa v konaní o prípustnosti vedľajšieho účastníctva (práva na poskytnutie dostatočnej príležitosti preukázať svoj právny záujem v zmysle § 93 OSP a tiež práva vyjadriť sa k nesúhlasnému stanovisku účastníkov konania k jeho vedľajšiemu účastníctvu).</p> <p>Uvedeným postupom krajského súdu mohlo dôjsť k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, a tým relevantným spôsobom zasiahnuť do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Z týchto dôvodov bolo podľa ústavného súdu potrebné, aby sa s uvedeným procesným postupom krajského súdu vysporiadal najvyšší súd v dovolacom konaní a svoje právne závery vo svojom rozhodnutí náležite odôvodnil.</p> <p>Z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva záver najvyššieho súdu, že v „<i>posudzovanej veci sa však o takýto prípad [odňatia možnosti konať pred súdom] nejedná</i>“, resp. tiež záver, že „<i>postup odvolacieho súdu bol... v súlade so zákonom a ním odvolací súd neporušil žiadne procesné práva dovolateľa...</i>“ s tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s procesným postupom krajského súdu v rámci konania o prípustnosti vedľajšieho účastníctva sťažovateľa. V tomto smere odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu neposkytuje dostatočný podklad pre jeho záver, že postupom konajúcich súdov nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.</p> <p>Z uvedeného hľadiska je preto potrebné považovať jeho záver za zjavne neodôvodnený a tiež zjavne neopodstatnený a rozporný so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru.</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušenie uznesenia najvyššieho súdu sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu otvára priestor na to, aby sa najvyšší súd sám vyrovnal s ochranou označeného základného práva hmotného charakteru.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením porušené boli.</p> <p>Uznesenie najvyššieho súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd: II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08 ESLP: Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 432/2012
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	14. februára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v konaní o vydanie nehnuteľnosti a spísanie dohody o vydaní nehnuteľnosti, ktoré začalo v roku 1992.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe o vydanie nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o konanie právne zložité najmä z dôvodu nutnosti preukázania právnych vzťahov vzniknutých v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch minulého storočia, ale aj skutkovo zložité, pretože si vyžaduje aj znalecké dokazovanie.</p> <p>Časová náročnosť napadnutého konania tiež súvisí s väčším počtom účastníkov konania, pričom v priebehu konania viacerí účastníci konania zomreli a do konania na základe univerzálnej sukcesie vstúpili ich právni nástupcovia. Tieto skutočnosti však nemôžu ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania (takmer dvadsaťjeden rok, pozn.).</p> <p>2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľov, ktorí sú v tomto spore v právnom postavení žalobcov.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia boli v konaní aktívni a okresnému súdu poskytovali súčinnosť.</p> <p>3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich vecí bez zbytočných priet'ahov bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré v marci 1992.</p> <p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby právna neistota v konaní pred všeobecným súdom nebola odstránená ani po viac ako 21 rokoch od jeho začatia, a preto, vychádzajúc predovšetkým zo samotnej doterajšej dĺžky napadnutého konania, ale aj z jeho doterajšieho priebehu, poukazujúc aj na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 319/2011 zo 4. októbra 2011, uzavrel, že v namietanom konaní vedenom okresným súdom bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Sťažovateľom priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 6 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd: sp. zn. III. ÚS 319/2011 zo 4. októbra 2011, III. ÚS 152/04, IV. ÚS 531/2012, III. ÚS 130/03, IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 133/05,

spisová značka	IV. ÚS 22/2013
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	21. februára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam., ktoré začalo v roku 1999.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom namietaného konania okresného súdu, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako právna nástupkyňa odporcu v 1. rade v pôvodnom konaní, ktorý v júny 2001, je rozhodovanie o žalobe o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá síce tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nevykazuje znaky právnej zložitosti; skutkovo je však (vzhľadom na zmeny v okruhu účastníkov konania tak na strane žalobcov, ako aj odporcov po medzičasom zomrelých navrhovateľoch a odporcoch) zložitá.</p> <p>2. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky ako právnej nástupkyne pôvodného odporcu (ktorá reálne svoje právne postavenie v namietanom konaní na strane odporcov uplatňovala od roku 2010) nemalo vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Sťažovateľka podala sťažnosť na prieťahy v konaní predsedníčke okresného súdu v marci 2012, ktorá jej sťažnosť uznala za odôvodnenú.</p> <p>3. Za neodôvodnenú považuje ústavný súd nečinnosť okresného súdu v období od apríla 1999 do októbra 2003.</p> <p>Obdobne je namietané konanie poznamenané neefektívnou činnosťou okresného súdu, pretože po vylúčení veci na samostatné konanie v roku 2005 až do roku 2010 neustálil okruh účastníkov označeného konania napriek tomu, že bolo zrejmé, že odporca v prvom rade zomrel v júny 2001 a dedičské konanie po ňom bolo právoplatne skončené v júny 2003.</p> <p>Z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota v konaní pred všeobecným súdom nebola odstránená ani po viac ako 13 rokoch od jeho začatia, a preto vychádzajúc predovšetkým zo samotnej doterajšej dĺžky napadnutého konania, ale aj z jeho doterajšieho priebehu s poukazom na nečinnosť a neefektívnu činnosť uzavrel, že v namietanom konaní vedenom okresným súdom bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby v namietanom konaní konal bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje

Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.